

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας φε τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρὰσχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φε ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ἐξωτερικοῦ:

Ἐτησίᾳ . . . δρ. 8,—

Ἐτησίᾳ . . . φρ. 10,—

Ἐξάμηνος . . . 4,50

Ἐξάμηνος . . . 5,50

Τρίμηνος . . . 2,50

Τρίμηνος . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 7 Μαΐου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 23

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ' (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων:— Ὁ σκύλος Μουστάκας ὠδήγησε τὸν Λουδοβίκον Κορμὰν εἰς μίαν ἔρημον οἰκίαν τοῦ Κλιού. Ἀλλ' εἰς μάτην ὁ μικρὸς παρεφύλαξεν ἐκεῖ ὄλην τὴν νύκτα, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἔβλεπεν ἐξερχομένους ἢ εἰσερχομένους τοὺς συνωμότης, τοὺς ὁποίους ἐζητεῖ. Ἀηληπισμένως ἐπέστρεψε τὸ πρωὶ καὶ διηγῆθη εἰς τὸν διδάσκαλόν του Δεπρεὼ ὄλην τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ Δεπρεὼ ἀνέλαβε νὰ ἀναγνώσῃ τὰς κρυπτογραφικὰς ἐπιστολάς τῶν συνωμοστῶν, τὰς ὁποίας τῷ ἔδωκεν ὁ Λουδοβίκος. Καὶ ἀφοῦ ἐπεσκέφθη μαζὶ του τὴν ταβέρναν τῆς γῆρας Κορμὰ καὶ ἐν δένδρῳ τοῦ Μπατινιόλ, ὅπου ὑπῆρχον χαραγμένα ὁμοία κρυπτογραφήματα, ἐοῦστήσεν εἰς τὸν μαθητὴν του νὰ ἡσυχάσῃ, νὰ ἀπαυθῇ καὶ τὸ ἀπόγευμα εἰς τὰς πέντε νὰ ὑπάγῃ πρὸς συνάντησίν του.

Καὶ χωρὶς νὰ κοῦσῃ τίποτε ἄλλο, ὁ χορευτὴς μὲ τὸ πηδῆκτόν του βῆμα διηυθύνθη πρὸς τὸ Παρίσι. Ὁ Λουδοβίκος δὲν εἶχε πλέον νὰ κάμῃ ἄλλο, παρὰ νὰ ἐπιστρέψῃ, εἰς τὴν ταβέρναν διὰ νὰ ἡσυχάσῃ τὴν μητέρα του.

Διὰ νὰ ὑπακούσῃ τὸν διδάσκαλόν του, προσεπάθησε, μετὰ τὸ γεῦμα, νὰ ἡσυχάσῃ ὀλίγον εἰς τὸ κρεβάτι· ἀλλ' ἡ συγκίνησις καὶ ἡ ἀνυπομονήσῃ δὲν τὸν ἄφισαν νὰ κοιμηθῇ.

Εἰς τὰς πέντε ἀκριβῶς εἰσῆλθετο ἀγωνιώδης εἰς τὸ χοροδιδασκαλεῖον τῆς ὁδοῦ Μὸν-Μπλάν.

Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξίν του, ὅταν εὔρε τὸν Δεπρεὼ περιστοιχιζόμενον ἀπὸ εἰκοσάδα μουσκαδίνων, εἰς τοὺς ὁποίους ἔκαμνε μάθημα «τρόπων», ὡς νὰ μὴ συνέβαιναι τίποτε!

Ἐν τούτοις, ὅρα εἶδε τὸν παῖδα τοῦ στρατοῦ εἰσερχόμενον, διέκοψε τὸ μάθημα, τὸν ἐπῆρε κατὰ μέρος καὶ τῷ εἶπεν:

— Ἐτελείωσε! Διαβάζω τὰ γράμματα τῶν κακούργων σου ὅπως διαβάζει

ὁ παπᾶς τὸ Εὐαγγέλιον! Νεράκι, ἀπόξω καὶ ἀνακατωτά!

— Ἀλήθεια; ἔκαμνεν ὁ Λουδοβίκος ἀκτινοβολῶν ἀπὸ τὴν χαράν του· ὥστε λοιπὸν θὰ τοὺς πιάσωμε;

— Ἰσως, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐνεργήσωμε μὲ φρόνησι. Μπορεῖ νὰ εἶνε πολλοὶ καὶ δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι νὰ φάγω καμμιὰ μαχαίριᾶ ἢ πιστολιά, ἀφοῦ μάλιστα αὐ-

«Ἀλήθεια; ἔκαμνεν ὁ Λουδοβίκος ἀκτινοβολῶν ἀπὸ τὴν χαράν του...» (Σελ. 181, στ. 6'.)

τὸ δὲν θὰ ὠφελοῦσεν εἰς τίποτε!

Ὁ φρόνιμος καθηγητὴς ἤθελεν, ὅτι εἰς κάθε παρατολίμῳ ἐγχείρημα, ἡμποροῦσε νὰ βασίζεται εἰς τὴν βοήθειαν τῶν μαθητῶν του μουσκαδίνων. Οἱ ἄνθρωποι αὗτοί, τῶνόντι, ἀφότου ἐσχημάτισαν τὴν λέσχην τῶν Ἰακωβίνων καὶ ἔθεσαν οὕτω τέρας εἰς τὴν Τρομοκρατίαν, ἔθεωροντο ὡς τὰ παλληκάρια τοῦ Παρισίου καὶ ἄλλο δὲν ἐγύρευαν παρὰ καυγάδες.

Ἦσαν ἀστοί, μικροεισοδηματῖαι, ἐμ-ποροῦπάλληλοι, καὶ προσεπάθουν τώρα νὰ παίζουσι τὸν ρόλον τῶν ἄλλοτε ἀριστοκρατῶν.

Τίποτε δὲν τοὺς διεσκέδαζε περισσό-τερον ἀπὸ ἓνα καυχᾶν. Ἐπιτήδειοι ξιφομάχοι, πυγμάχοι, φίλαθλοι ἐμπαθεῖς, ἐπεζήτουν καθὲς εὐκαιρίαν διὰ νὰ δείχνουν τὴν δύναμίν των, τὴν ἰκαγότητά των, τὴν ἀνδρείαν των. Διὰ τοῦτο ὁ χοροδιδάσκαλος ἤθελεν καλὰ τί θὰ τῷ ἀπεκρίνοντο οἱ μαθηταὶ του, ὅταν, ὑψώνων τὴν φωνήν εἰς τὴν αἴθουσαν, τοὺς ἠρώτησε:

— Πολλῖται, ποῖοι ἀπὸ σᾶς θέλουν νὰ μὲ βοηθή-σιν ἀπόψε εἰς μίαν ἐκ-στρατείαν, τῆς ὁποίας μό-νον τὴν τελευταίαν στιγ-μὴν θὰ σᾶς φανερώσω τὸν σκοπόν;

— Ἐγώ! ἐγώ! ἐφώνα-ξαν ἀδιστάκτως ὅλοι οἱ μουσκαδῖνοι, κτυπώντας τὸ πάτωμα μὲ τὰ μπα-στούνια των, τὰ ὅποια ὠμοίαζαν μὲ ροπαλὰ.

— Πολὺ καλὰ, φίλοι μου! εἶπεν ὁ Δεπρεὼ. Τί-ποτε ὀλιγώτερον δὲν ἐπε-ρίμενα ἀπὸ τὸ θάρρος σας καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην σας. Ζη-τῶ ὅμως καὶ τὴν ἀπόλυ-τον ἐχεμύθειάν σας.

Εἰκόσι χεῖρα ὑψώθησαν.

— Ὁ... κίχμεθα! ἐφώ-ναξαν οἱ μουσκαδῖνοι, παραλείποντες τὸ Ρ τῆς λέξεως κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς χρυσῆς νεολαίας τῆς εποχῆς ἐκείνης.

— Καλὰ! ἀπήντησεν ὁ Δεπρεὼ. Πο-λλῖται, ἀπόψε εἰς τὰς ἑννέα, θὰ εὔρεθῃτε ὅλοι εἰς τὸ Τίβολι, εἰς τὴν ταβέρναν τῆς γῆρας Κορμὰ. Νὰ ὑπάγετε ἕνας-ἕνας χωριστά, καὶ νὰ εἰσθε ὠπλισμένοι.

Οἱ μουσκαδῖνοι ἀπῆλθον μὲ τὴν δια-βεβαίωσιν ὅτι θὰ ἦσαν ἀκριβεῖς εἰς τὴν

συνέντευξιν. "Όταν δὲ ὁ Δεπρεὺ ἔμεινε μόνος μετὸν Λουδοβίκον, τὸν ὠδήγησε πρὸ τοῦ γραφείου του, τὸ ὁποῖον ἦτο σκεπασμένον μετὰ διάφορα χαρτιά, τῷ ἔδειξε τὴν ἐργασίαν του καὶ ἀνήγγειλε θριαμβευτικῶς:

— Δοιπὸν, ναί, τὸ βρήκα!... Οἱ κακοῦργοί σου, μικρέ μου, μεταχειρίζονται ἀπλῶς τὸ προτιγόμενον γραμμα ἀντὶ τοῦ ἐπομένου. Παραδείγματός χάριν, τὴν λέξιν Γεώργιος τὴν γράφουν ἔτσι:

βδιρπθβδρ.

Μία φορὰ ποῦ ἤξευρα αὐτὸ τὸ ὄνομα κ' ἐδιάβασα τὴν ὑπογραφήν, τὰ ἄλλα πλέον ἦσαν παιγνιδάκι. Δὲν σοῦ λέγω ὅτι δὲν μ' ἐδυσκόλευσεν ἀρκετὰ τὸ ἀνακτάω τῶν γραμμάτων, ποῦ τὰ γράφουν τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δὲ ὡς κλάσματα. Ἀλλ' ἐπιτέλους ἐνίκησα καὶ αὐτὴν τὴν δυσκολίαν καὶ τώρα, χάρις εἰς αὐτὸ τὸ πορτοφόλι, γνωρίζω τὰ πάντα.

— Τί γνωρίζετε λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος φλεγόμενος ἀπὸ ἀνυπομονησίαν.

— Γνωρίζω, ὅτι οἱ δολοφόνοι τῆς ὁδοῦ Σαῖν-Νικαῖν εἶνε ἄνθρωποι τοῦ βασιλόφρονος Καδουδάλ, τὸν ὁποῖον οἱ πιστοὶ τοῦ λέγουσιν ἀπλῶς Γεώργιον. Γνωρίζω ὅτι μαζεύονται εἰς τὸ σπιτάκι τοῦ Κλισὺ ὅπου σ' ἐπῆγεν ὁ Μουστακας, ἀλλὰ μόνον ὁσάκις προσκαλοῦνται ὑπὸ τοῦ ἀρχηγού των. Ἰδοὺ διατὶ γῆρας ἀπόψε τὴν φωλιαν ἀδειανήν.

— Ἀλλὰ θὰ προσκληθῶν ἄρα γε ἀπόψε; ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος.

— Ναί, ναί, ἐβεβαίωσεν ὁ χοροδιδάσκαλος. Ἡ πρόσκλησις ἔγινε κηδὼν! Ἄν ἐπῆγινες τώρα νὰ ἐπισκεφθῇς τὸ δένδρον τοῦ Μπατινιόλ, τὸ ὁποῖον τοῖς χρησιμεύει ἀντὶ πινακίδος, θὰ ἔβλεπες ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν φράσιν ποῦ ἦτο γραμμένη γῆρας, καὶ μίαν ἄλλην... αὐτὴν!

Καὶ ὁ Δεπρεὺ παρουσίασεν εἰς τὸν μαθητὴν τοῦ ἑνα χαρτί, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ὁ ἀκόλουθος γρίφος:

ρ... ωμσ... ικθ... ωξ...

τιμ ζρθρ ρτ χδ

— Καὶ τί θὰ πῇ αὐτό;

— «Συνάντησις Κλισὺ ἀπόψε». Ἔτσι εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ ὑπάγουν.

— Ὡ δάσκαλέ μου! τί σφόδρ ποῦ εἴσθε! ἀνέκραξεν ὁ Λουδοβίκος πλήρης θαυμασμοῦ, ὁλίβων μέχρι πένου τὸ χεράκι τοῦ χοροδιδασκάλου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Οἱ ΣΥΝΩΜΟΤΑΙ

Εἰς τὰς ἐννέα τὸ βράδυ, ὁ Δεπρεὺ καὶ οἱ εἰκοσι μουσκαδινί του εὐρίσκοντο εἰς τὴν ταβέρναν τῆς γῆρας Κορμᾶ, ἡ ὁποία κατὰ πλημμελίαν ἔβλεπεν εἰς τὸ ταπεινὸν τῆς κατὰστημα τὴν λαμπρὰν ἐκείνην πελατεῖαν.

Ὁ Λουδοβίκος τῆς ἐξήγησε σιγά, ὅτι ἡ συγκέντρωσις δὲν ἦτο ἄσχετος μετὰ σχεδιά του.

— Ἀπόψε, τῆς εἶπε, θὰ γίνῃ, ὅ,τι θὰ γίνῃ.

— Μὰ πάλι τὰ ἴδια, εἶπε στεναζόουσα ἡ γῆρας, πάλι ἔξω θὰ περάσῃς τὴν νύκτα, πάλι θὰ κινδυνεύσῃς; Θὰ μὲ κάμῃς νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν ἀνησυχία μου!

— Εἶνε γὰρ τελευταία φορὰ, μητέρα! καὶ αὐριο, νὰ ἰδῇς τί εὐτυχισμένοι ποῦ θὰ εἶμαστε!

Ὁ Δεπρεὺ ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐπιχειρήσεως. Ὁ χοροδιδάσκαλος ἀνεδείχθη ἑξαφνα μέγος στρατηγός! Διέταξε τοὺς εἰκοσι νέους νὰ μεταβῶν καθ' ὁρίλους, ἀνὰ δύο ἢ τρεῖς, καὶ ἀπὸ διαφόρους ὁδούς, εἰς τὴν ὁχθὴν τοῦ Σηκουάνα. Αὐτὸς δὲ θὰ ἐπῆγγινε κατ' εὐθείαν, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου, εἰς τὸν μυστηριώδη ἐκείνον οἰκίσκον τοῦ Κλισὺ.

Ἐφθασαν τῶντοι ἐκεῖ περὶ τὴν δεκάτην. Ἀλλὰ ποία ἀπογοήτευσίς! Ὁ οἰκίσκος ἦτο, ὅπως καὶ γῆρας, ἀδειανός. Καὶ ἀπὸ τὰ ἐρμητικῶς κλεισμένα παραθυρόφυλλα δὲν ἐξήρχετο οὔτε μία ἀκτίς φωτός!

— Νὰ πάρῃ ἡ ὁρχή! ἐβλασφήμησεν ἀκράτητος ὁ χορευτὴς μᾶς τῷσκασαν λοιπὸν οἱ κακοῦργοι;

Ὁ Λουδοβίκος δὲν ἀπήντησε τίποτε, ἦτο ὅμως καταλυπημένος μετὰ τὴν ἰδέαν ὅτι ὅλοι αἱ ἐλπίδες τῆς ἡμέρας θὰ διεψεύδοντο καὶ πάλιν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Εὐπνα, ξύπνα, Κωστάκη μου! Εὐπνα, παιδί μου, ἔλεγε ἀπαλὰ-ἀπαλὰ ἡ μητέρα μου στὸ μικρὸν ἀδελφὸ μου. Εὐπνα, μάτιν μου, θὰ πᾶμε στὸν κῆπὸ μας γὰρ τὴν πρωτομαγιά, θὰ μάσωμε τριαντάφυλλα, γαρύφαλα, παπαροῦνες, λογιῶν-λογιῶν λουλούδια.

Ποῦ νὰ ξυπνήσῃ αὐτὸς!

— Ἀφῆσέ με, μουρμούριζε, δὲν ἔρχομαι ἐγὼ.

— Εὐπνα, γυιέ μ', θὰ εἶμε κουκιά, θὰ εἶμε φράουλες...

— Δὲ βαρεῖσαι, τῆς λέγω, αὐτὸς ξέρε: πῶς αἱ φράουλες εἶνε ἀκόμα ἄγουρες, μπορεῖ νὰ σοῦ πῇ καὶ πότε θὰ εἶνε μισογιγωμένες.

— Εὐπνα σοῦ λέω, τοῦ ξαναφωνάζει, θὰ βράσωμε καφέ μετὰ γάλα ἀπὸ κάτω ἀπ' τὴν ἀπιδιά, πέρα σ' ἀπάνω τὸ πεζοῦλι καὶ θὰ βουτήσωμε καὶ τὰ Ἰαχαρωτὰ κουλουράκια ποῦ ἔκανα γῆρας! θὰ σοῦ τὰ φᾶν οἱ ἄλλοι καὶ δὲ θάφισουν τίποτε γιὰ σένα.

Αὐτοῦ τὸν πάτησε στὴν πληγὴ του. Πετᾶχτηκε ἀπὸ τὸ στρώμα σὰν νὰ μὴν ἦταν ἀπὸ ὕπνο καὶ τράβηξε ἴσια γιὰ ἔξω.

— Στάσου, στάσου, καίμενε, τοῦ λέγει γελῶντας ἡ μητέρα μου, ἄντυγος καὶ ξυπόλυτος θὰ πᾶς στὸν κῆπο; Μὴ φοβᾶσαι, τώρα θὰ τὰ πάγω τὰ κουλουράκια, κ' ἐκεῖ θὰ σᾶς τὰ μοιράσω.

— Βάλε τον νὰ νιφθῇ, γυρίζει καὶ τοῦ λέγει, καὶ πάρε τον, μᾶς καρτεροῦν ἐκεῖ ὅλοι οἱ ἄλλοι, καὶ φυλαχθῇτε ἀπὸ τὲς δροσιές, μὴν περνᾶτε ἀπὸ τὸ τριφύλλι, θὰ μουσκέψετε.

Ὅσο νὰ κάνω ἔτσι κ' ἄλλοιως, ὁ Κώστας ἦταν ἔτοιμος καὶ κινήσαμε γιὰ τὸν κῆπο μας ποῦ ἀρχινᾷ ἀπὸ τὴν αὐλὴν μας.

Ἦταν ἡ ὥρα ποῦ ἐβγαζε ὁ κόσμος τὰ γίδια στοὺς πιστικούς, κ' ἐπαίρναν αἱ γρηῆς καὶ τὰ λιανόπαιδα νὰ βοσκῇσιν τὰ κατσίκια τοὺς ἀπάνω στὸ λιθαδί.

— Τσίπ, τσίπ, τσίπ, τσίπ!

— Τσίπ! μωρὲ πειρασμέ! Τσίπ! μωρὲ Καϊάρα!

Τ' ἀηδόνια πολемоῦσαν ποῖο νὰ λαλήσῃ καλύτερα καὶ δυνατώτερα, θαρροῦσες πῶς καὶ τ' ἄλλα τὰ πουλιὰ ζήλευαν καὶ ὅλα τὰ καίμενα κόβονταν νὰ μὴν ἀπομείνῃ κανένα παραπίσω.

Χαρὰ Θεοῦ ἦταν.

Ἀκούστηκε κ' ὁ κούκος ἀπάνω στὸ λόγγο.

— Βλέπεις τί μοῦ 'κανε αὐτὴ ἡ μητέρα; μοῦ φωνάζει ξαφνικά ὁ μικρὸς ἀδελφός μου. Δὲν ἤθελε νὰ μοῦ δώσῃ τὰ κουλουράκια ἐμένα νὰ τὰ πάγω στὴν ἀπιδιά. Νὰ τώρα μετὰ σάκισε ὁ κούκος. Ἄν μοῦ τὰ δύνει θὰ ἔτρωγα δυό-τρία καὶ δὲ θὰ μ' εὕρισκε νηστικό νὰ μετὰ σάκισῃ, θὰ τὸν σάκισα ἐγὼ φαγωμένος.

Καὶ γίνεται ἄφαντος ἀπὸ σιμά μου γιὰ νὰ προφθάσῃ κατὶ νὰ βάλῃ στὸ στόμα του.

Ὁ τι πῆγα κ' ἐγὼ στὴν ἀπιδιά.

— Μία φορὰ μοναχὰ μετὰ σάκισε, μοῦ λέγει, νηστικό, τώρα ἄς λαλήσῃ ὅσο θέλει, σὰν ἔβαλα τὲς φωνὲς στὴν μητέρα, μοῦ ἔδωκε πέντε κουλουράκια κ' ἀρίων πόσα θὰ βουτήσω στὸ γάλα, μὰ δὲ μοῦ λές, μ' ἐρωτᾷ, τί κρυφτάκια παίζουν αὐτοὶ οἱ κούκοι; Ἐνας φωνάζει ἀπὸ τὴν μιὰ ῥεμματιά, κούκου, ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν ἄλλη πάλι, κούκου. Δὲν τὸ ξέρουν καλά τὸ παιγνίδι. Ἡμεῖς σὰν παίζουμε τὰ κρυφτάκια, ἓνα παιδί μοναχὰ κρυμμένο φωνάζει κούκου, οἱ ἄλλοι ψάχνουν νὰ τὸ βροῦν.

— Σῦρε νὰ τοὺς τὸ μάθῃς, τοῦ λέγω.

— Μωρὲ κ' αὐτὸς ὁ πατέρας! μοῦ λέγει κρυφὰ, ἔδω στὸ δικό μας τὸν κῆπο θὰ πιάσωμε τὸ Μάη; Δὲν πᾶμε παραπάνω στὸ λόγγο ποῦ βοσκῶν τὰ κατσίκια τὰ παιδιὰ νὰ μάσωμε σταφύλια τοῦ κούκου; Ἀλήθεια! ἔχουν κ' οἱ κούκοι

σταφύλια; αὐτὰ εἶνε λουλούδια, δὲν τρώγονται. Νὰ κάνωμεν ἀρμαθιὲς ἀπὸ μαργαρίτες. Ἐκανα ἐγὼ τὴν ἄλλη Κυριακὴ μιὰ ἀρμαθία μεγάλη σὰν σχοινί. Κάναμε καὶ νύφη τὴ Ρινούλα τῆς Κώσταινας κ' ἐφτὰ φορὲς τὴ γυρίσαμε στὸ λαιμό της. Νὰ βλεπες πῶς καμάρωνε ἡ Ρινούλα! νὰ ξεκαρδίζεσαι!

— Γιὰ τήρα τί ἔμμορφα εἶνε ἐκεῖ πάνω, μοῦ λέγει ἡ ἀδελφὴ μου, ἔχει δικηρὸ ὁ Κώστας.

Ἀλήθεια! Εἶχαν σκορπισθῇ τὰ παιδάκια μετὰ τ' ἀρνιά καὶ τὰ κατσίκια στὰς φουντωμένες ῥεμματιὰς καὶ στὰ Ἰωγραφισμένα ἀπὸ πρασινάδες κ' ἀγριολούλουδα πλάγια, κ' ἀκούονταν ὡς κάτω αἱ φωνές, τὰ γέλια καὶ τὰ τραγούδια τους.

— Σήμερα, μᾶς λέγει ὁ πατέρας μας, σὰ δὲν εἶχαν σκολεῖο τὰ παιδιὰ, βγῆκαν ὅλα μετὰ τὰ κατσίκια τοὺς στὸ λιθαδί. Γιὰ τηρᾶτε τί σὰ λὰ γο τοὺς κάνουν! Ἡύραν καὶ τὰ κατσίκια τὸ μάστορά τους. Ἀναποδιά στὴν ἀναποδιά!

Ἐκεῖ ποῦ κυττάζαμε, ἀκολόγησε ὁ λᾶγκος ἀπὸ τὲς φωνὲς τοῦ σκυλιοῦ μας, τῆς Καταβέλω, σὰν κάποιος νὰ τὴν ἔδερνε.

— Κάποιο παλῆτο παιδο μᾶς χτύπησε τὸ σκυλί μας! φωνάζει ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός μου.

— Δὲν τὸ χτύπησε κανένας, ἀπάνταει ὁ πατέρας μας, λαγὸ πέταξε ἡ Καταβέλω. Ὑῆρε καιρὸ σήμερα νὰ ξεσκάσῃ καὶ πῆγε μοναχὴ τῆς στὸ κυνήγι.

Ἀγναντεύετε τώρα νὰ ἰδῇτε καὶ τὸ λαγὸ. Νὰ! νὰ! τηρᾶτε στὴν ῥάχη ἐκεῖ ποῦ προγγίστηκαν τὰ κατσίκια καὶ φωνάζουν τρέχοντας τὰ παιδιὰ. Νάτος ὁ λαγός! Τὰ 'χασε ὁ κακόμοιρος ἀνάμεσα στὰ κατσίκια καὶ τὰ παιδιὰ. Γιὰ ἀκούστε τί φωνές, τί κακό, τί ἀνακατωμὸς γίνεται ἐκεῖ πάνω!

— Νὰ φέρω τὸ τουφεκί, πατέρα; φωνάζει ὁ μεγάλος ἀδελφός, θὰ τὸν ξαναγυρίσω.

— Κακὸς γείτονας στὸ κῆπο μας εἶν' αὐτὸς ὁ λαγός, τ' ἀποκρίνεται, ἀλλὰ τί νὰ τὸν κάνῃς; αὐτὸς τώρα θὰ εἶνε καμμιὰ γριὰ λαγίνα.

— Ἐνα παράξενο πρᾶγμα κυττάω, μᾶς λέγει ὁ ἀδελφός μου, αὐτὸ τὸ πουλάκι μετὰ τὸ κάτασπρο κορμί καὶ τὲς μαῦρες φτερούγες, τριγυρίζει ἀπάνω στὴν ἀπιδιά ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ ἤρθαμε καὶ δὲν φεύγει ἀπὸ σιμά μας. Τὸ σκιάζουν τὰ παιδιὰ κ' αὐτὸ πάλι ἐρχεται κ' ὅλο τσιτσιρίζει σὰν κατὶ θέλει νὰ μᾶς πῇ, ἀπὸ τὴν ὥρα θέλω νὰ ἰδῶ τί γυρεύει καὶ δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω.

— Ἀλήθεια, πατέρα, λέγει ὁ Κώστας, τί θέλει αὐτὸ τὸ πουλί;

— Αὐτὸ εἶνε ἓνα μυστικὸ καὶ μοναχὰ ἐγὼ τὸ ξέρω, τοῦ ἀπαντάει.

— Δὲ μᾶς τὸ λές καὶ μᾶς;

— Μὰ 'ς ἐμένα μοναχὰ φανέρωσε τὸ

μυστικὸ του, τὸ πρῶτὸ ποῦ ἦλθα μοναχός μου, δὲ θέλει νὰ τὸ μάθετε καὶ σεις. Ὁ μικρὸς ὅμως τοῦ φορτώθηκε στὰ καλά.

— Πέ μας, πέ μας πατέρα αὐτὸ τὸ μυστικὸ, ἔτσι νὰ ζήσης.

— Θὰ σᾶς τὸ πῶ, ἀλλὰ μετὰ μιὰ συμφωνία. Νὰ, αὐτὸ τὸ πουλάκι ἔχει τὴν φωλιά του ἐκεῖ μέσα στὴν τρύπα τοῦ πεζουλιοῦ καὶ θέλει νὰ θρέψῃ τὰ μικρά του ποῦ πεινοῦν, ὅπως καὶ σεις σήμερα προτοῦ νὰ φᾶτε τὸ γάλα καὶ τὰ κουλουράκια! καρτερεῖ τώρα νὰ φύγετε ἀπ' ἐδῶ γιὰ νὰ μὴ δῆτε τὸ μέρος ποῦ ἔχει κρυμμένη τὴν φωλιά του καὶ πᾶτε καὶ τ' ἀρπάξετε τὰ πουλάκια, καὶ τώρα ξεφωνίζετε ἀπ' τὸ κακό του ποῦ τὰ νοιώθει νηστικά. Ἀπ' ἐμένα δὲ ροβᾶται γιατί βλέπει πῶς εἶμαι κ' ἐγὼ γονιὸς σὰν αὐτὸ καὶ ξέρω τί πόνο ἔχουν τὰ παιδιὰ! θὰ καταλαβαίνει πῶς δὲ θὰ μ' ἀρίσι, ποτὲ ἡ καρδιά μου νὰ τοῦ περάξω τ' ἀγαπημένα του, 'ς ἐσᾶς ὅμως δὲν ἐμπιστεύεται.

Καὶ τώρα ποῦ σᾶς τὸ μαρτύρησα, μᾶς λέγει, νὰ μὴ πειράξῃ κανένας τὴν φωλιά του γιατί θὰ γίνουμε ἀπὸ δυὸ χωριά. Ἀγκαλὰ δὲν πιστεύω νὰ βρεθῇ κανένα ἀπὸ σᾶς τόσο ἄσπλαγχνό καὶ κακόψυχο νὰ κἀνῃ τέτοιο κακό.

Ἐλᾶτε λοιπὸν νὰ πᾶμε πέρα, γιὰ νὰ τ' ἀρίσωμε ἡσυχο ἀφοῦ πεινοῦν τὰ παιδιὰ του. Γιὰ συλλογισθῆτε νὰ πεινούσατε καὶ σεις καὶ νὰ μὴ μποροῦσα νὰ σᾶς φέρω φωμί!

— Εἶδες ἐκεῖ! μᾶς λέγει λαχταριστὰ ὁ μεγάλος μου ἀδελφός. Ἐλθμοῦνησα νὰ κρεμάσω στὴν ὀξωθὺρα τὸ στεφάνι μετὰ λουλούδια! Θὰ μοῦ κρέμασαν τὰ γειτονόπουλα τώρα γαϊδουράγκαθα στὴν θύρα σὰν δὲν ἦσαν λουλούδια!

— Καλοξήμερμα! τ' ἀπαντᾷ ἡ μητέρα μας. Πῆγα μοναχὴ μου πρῶτ-πρῶτ καὶ τὸ κρέμασα. Ἄν καρτεροῦσα νὰ τὸ κρεμάσῃς ἐσὺ τὴν ὥρα ποῦ ξύπνησες, θὰ μαζεύαμε τὰ γαϊδουράγκαθα μετὰ τὰ σακιά ἀπὸ τὴν θύρα μας!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΤΙ ΧΑΡΑ ΜΟΥ

Ἡ τριανταφυλλιά π' ἀνθίζει
τί γλυκὰ-γλυκὰ μυρίζει.

Τὸ τριαντάφυλλο τ' Ἀπρίλη
φουντωτὸ καὶ ζηλευτὸ
ἀνθιστὸν χαμομήλι,
μοσχομύριστο πατῶ,

Καὶ μαζεύω στὴν ποδιά μου
μολοχάνθη τρυφερό,
τί χαρά μου, τί χαρά μου
τὰ λουλούδια σὰν θωρό.

Νὰ! κ' ἡ πασχαλιά π' ἀνθίζει
τί γλυκὰ-γλυκὰ μυρίζει!

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΑΝΘΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΦΘΙΝΟΤΑΤΑ φέτος τ' ἀνοιξιότικα ἄνθη εἰς τὰς Ἀθήνας. Ποτὲ Πρωτομαγιά δὲν ἔωρτάσθη μετὰ τὴν πληθῆσαν τριαντάφυλλον. Ἐως τὴν παραμονὴν, ἔλεγαν οἱ ἀνθοπώλαι χαρούμε-

νοι, ὅτι οἱ θάμνοι τῶν κήπων εἶχαν περισσότερα μπουμπούκια ἀπὸ φύλλα. Ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ διὰ τὸ κλίμα μας ἄνθησις ὀφείλεται, λέγουσιν, εἰς τὴν παράτασιν τοῦ ἐφετεινοῦ χειμῶνος, εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ δροσεροῦ καιροῦ. Ἀλλ' ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῆς ἀναιμάκτου σφαγῆς τῶν ἀνθῶν καὶ οἱ κῆποι ἐλεηλατήθησαν ἀσπλάγχνως. Τώρα ὑποθέτω, ὅτι τὰ φύλλα θὰ εἶνε πολὺ περισσότερα ἀπὸ τὰ μπουμπούκια... Τὰ ἄλλα, τὰ μέτρητα, μόλις ἄνοιξαν ἢ καὶ πρὶν προσθάσων νανοῖξουν, ἐκόπησαν διὰ νὰ γίνουν μπουκέτα, κάνιστρα, γυρλάντες καὶ στεφάνια. Καὶ διὰ νὰ ἐορτάσουν τὴν καλὴν Πρωτομαγίαν τῶν οἱ ἄνθρωποι, ἐκατομμύρια λουλουδιῶν ἀπεσπάρθησαν ἀπὸ τὴν μητρικὴν ἀγκάλην, ἀπέθαναν βίαιον θάνατον, ἐμαρᾶνθησαν πρὸ τῆς ὥρας τῶν, ἐφυλλορρόησαν χωρὶς νὰ καρποφορήσουν...

Πῶς! θὰ ἐρωτήσετε ἴσως! καρποφοροῦν λοιπὸν καὶ ἡ τριανταφυλλίς; Ἀλλὰ βεβαίωτατα ποῦ καρποφοροῦν! Κάθε ἄνθος, ὅταν μείνῃ εἰς τὸ φυτόν, γίνεται καρπός, ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ. Ἀδιόφορον ἄν... τρώγεται ἢ ὄχι. Προορισμὸς τοῦ καρποῦ δὲν εἶνε νὰ τρώγεται ἀπὸ τὸν ἐγωῖστὴν ἄνθρωπον, ἀλλὰ νὰ ὀριμάξῃ τοὺς σπόρους, οἱ ὁποῖοι θὰ κάμουν τὰ νέα φυτὰ καὶ τὰ νέα ἄνθη. Τὸ τριαντάφυλλον, τὸ ὁποῖον ἐμαρᾶνθη ἀπάνω εἰς τὴν τριανταφυλλίαν, κ' ἔγινε μιὰ κόκκινη σφαιρούλα γεμάτη χάνδρες, κ' ἐσπίσθη ἐπειτα ἀπὸ τὸ ῥάμφος ἐνὸς πτηνοῦ καὶ ἄριστος τῆς χάνδρας του νὰ πέσουν εἰς τὴν γῆν, κ' ἔκαμε νὰ βλαστήσῃ ἐκεῖ νέα τριανταφυλλίσα, αὐτὸ τὸ τριαντάφυλλον ἐξεπλήρωσεν ὅλον τὸν προορισμὸν του. Τὸ ἄλλο, τὸ ὁποῖον ἐκόπη μόλις ἄνοιξε, διὰ νὰ στολίσῃ μίαν κόμην, νὰ μαρᾶνθῇ εἰς ἓνα βάζο, νὰ ξεφυλλισθῇ εἰς ἓνα ἀνθοπόλεμον ἢ νὰ γίνῃ... ῥοδοζάχαρι, αὐτὸ ἐμείνεν ἀτελείωτον. Ἀπέθανε πρὸ τῆς ὥρας του, ὅπως π: γ: ἀποθνήσκει ἓνα παιδί, ἓνας νέος ἄνθρωπος, πρὶν προσθάσῃ νὰ κάμῃ οἰογόνην.

Εἶνε θλιβερόν νὰ συλλογίζεσαι κανεὶς πόσα ἑκατομύρια ἀθῶν παιδιῶν ἢ νέων... ἀνθέων σφάζονται, θανατώνονται τὸσον προῶς, διὰ νὰ ἐορτασθῇ μία ἀνθρωπίνη Πρωτομαγιά. Τοῦλάχιστον ἡ σφαγὴ αὕτη εἶνε ἀναίμακτος καὶ ἴσως ἀνώδυτος. Τὰ παιδιὰ τῶν φυτῶν, εὐτυχέστερα ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῶν ζώων, πιθάνον νὰ μὴν αἰσθάνονται πόνον. Συλλογισθῆτε ὅμως καὶ τὰ ζῶα... Πόσα ἑκατομύρια ἀρνιῶν πρέπει νὰ σφαγῶν διὰ νὰ ἐορτασθῇ ἓν ἀνθρώπινον Πάσχα;

Τί τὰ θέλετε! Κἀθὲ ἐορτὴ μας δὲν εἶνε παρὰ μία μεγάλη σφαγὴ, ὅλεθρος καὶ ἀφανισμός. Τὸ Πάσχα ἐρημόνει τὰς μάνδρας καὶ ἡ Πρωτομαγιά τοὺς κήπους... Ἀλλ' εἶνε νόμος τῆς φύσεως αὗτος. «Τὰ εἶδη τρέφονται ἐξ ἀλλήλων...» Ἀδιάρκην ἂν ὁ ἄνθρωπος θανατώνῃ τὸ ἀρνὶ διὰ νὰ τὸ φάγῃ, τὸ δὲ τριαντάφυλλον μόνον διὰ νὰ τὸ μυρίσῃ (ὅταν δὲν τὸ κάμνῃ γλυκὺ). Ἀνθρώπος εἶνε αὗτος! Τοῦ χρειάζεται καὶ τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο, διότι «οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται...» Εἰμπορούμεν λοιπὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι καὶ τὸ τριαντάφυλλον ποὺ κόπτεται, καὶ τὸ ἀρνὶ ποὺ σφάζεται, ἂν δὲν ἐκπληροῦν ὅλον τὸν προορισμὸν τῶν, ἐκπληροῦν τοῦλάχιστον μέρος αὐτοῦ...

Σας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

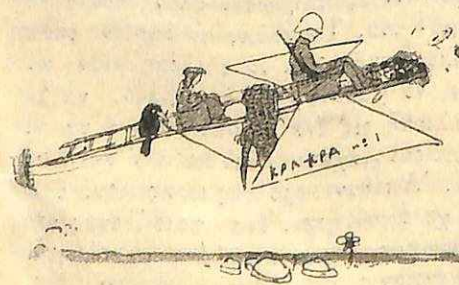
ΑΙ ΠΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑ-ΚΡΑ

[Ἀεροναυτικὸν μυθιστόρημα ὑπὸ
Lucien de Grilly]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' (Συνέχεια)

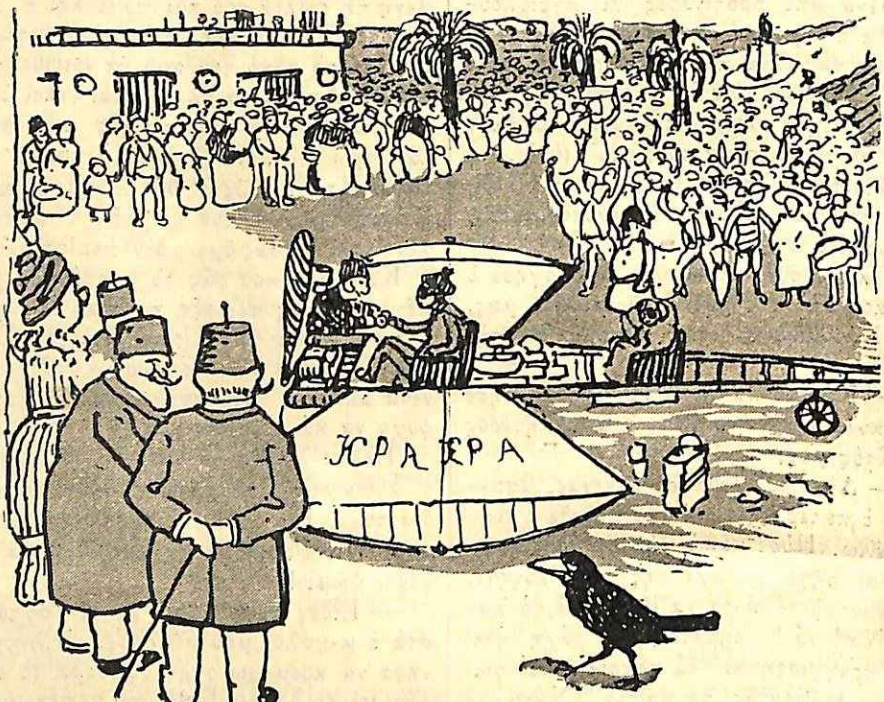
Περίληψις τῶν προηγουμένων: — Εἰς τὸ χωρίον τοῦ φίλου του Μπαταμποῦ Ἀραμπᾶ, ὁ μικρὸς ἀεροπόρος Λουκιανὸς κνηνῆ, πρῶτα μὲν ἐν παλαιῶν αὐτοκίνητον, τὸ ὅποιον εἶχεν ὁ μαῦρος βασιλεὺς, καὶ κατόπιν μὲ τὸ ἀεροπλάνον του. Ἐκτὸς τοῦ Λουκιανοῦ, ἐπιβαίνον τοῦ ἀεροπλάνου ἡ ἀδελφὴ του Βαβέτα, ὁ Ματαμποῦ καὶ ὁ κόραξ Κρά-Κρά. Ἐχόν παρὴν μαζί των καὶ ἓνα μακρὸν σχοινί, καταλήγον εἰς ἄγκιστρον, εἰς τὸ ὅποιον εἶνε κεραιωμένος ὡς δόλωμα ἓνας μεγάλος ποντικός. Τώρα διέχονται ἀνωθεν τοῦ ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ὁποῦν κοιμῶνται κροκόδειλοι. Ἐνας ἀπὸ αὐτούς, ἐξυπνήσας ἀπὸ τὸν κρότον τῆς κεραιμίνης, τὴν ὁποίαν εἶχε ὀρίγῃ ὁ Λουκιανός, δόκησε τὸ κεφάλι του καὶ ἀνοίξε τὰς φοβεράς του σιαγόνες. Ὁ Λουκιανὸς ἐξαστολῶν νὰ διηγήται:

Ἀμέσως ἐσταμάτησα τὸν κινήτηρα καὶ ἡ Βαβέτα ἔρριψε τὸ ἀγκίστρι ποὺ εἶχα μὲν ἐτοιμάσει. Μὲ μίαν χαψιάν, ὁ κρο-

κόδειλος ἐκατάπιε τὸν ποντικόν, τὸ ἀγκίστρι καὶ δύο μέτρα σχοινοῦ. Ἐθεσα πά-λιν εἰς κίνησιν τὴν μηχανὴν καὶ ὁ κροκόδειλος ἀνυψώθη εἰς τὴν ἀέρα. Ἐσφάδαζεν ὅμως τὸσον δυνατὰ, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ μᾶς ἀναποδογυρίσῃ. Ἐὰν δὲν εἶχαμεν ὡς ἀντιστάθμισμα τὸν Μπαταμποῦ, ὃ ἐπίπταμεν μέσα εἰς τὸν βάλτον. Ἐσπεύσα νὰ χαμηλώσω τὸν «Κρά-Κρά», διὰ νὰ κενώσω τὸ σῶμα τοῦ κροκόδειλου εἰς τὴν γῆν καὶ διὰ νὰ ἡμπορέσωμεν νὰ τὸν τραβήξωμεν ἀκινδύνως.

Ὁ χειρισμὸς ἐγένετο εὐκόλῃ καὶ ἀπεκατέστησεν ἀμέσως τὴν ἰσορροπίαν μας.

Ἀλλ' ὁ αἰχμάλωτός μας, ἐπανευρών τὸ ἔδαφος, ἐπανεύρε καὶ ὅλην τὴν δύναμιν. Ἐστηρίζετο ἐπὶ τῶν τεσσάρων του ποδῶν, τοὺς ἐβύθιζε μάλιστα εἰς τὴν ἄμμοι καὶ παρῆγεν οὕτω μεγάλην ἀντίστασιν εἰς τὸν δρόμον τοῦ ἀεροπλάνου. Ἀνυψώθημεν τότε δύο μέτρα ἀκέρῃ, ὥστε μόνον ἡ οὐρὰ νὰ σύρεται ἐπὶ τῆς ἄμμου. Καὶ καθὼς ἐτρέχαμεν, ἡ οὐρὰ αὕτη ἐγράφεσε μίαν μεγάλην αὐλάκα, ὅπως τὸ μπαστούνι τὸ ὅποιον καθαλλι-κεῖται ἓνα παιδάκι, παίζον εἰς καμμίαν ἀεροκιχλὴν ἢ εἰς καμμίαν δεινδοροστο-χίαν.

Ὅταν ἐφθάσαμεν πλησίον ἐνὸς γω-ρίου, ἀνήκοντος εἰς τὸ «κράτος» τοῦ Μπαταμποῦ, ἀνυψώθημεν ὅπως ἡμπορέ-σαμεν καμμίαν πενήνταρτα μέτρα καὶ ἀπὸ τὸ ὕψος αὐτὸ ἀφίσαμεν τὸν αἰχμάλωτόν μας. Ἐπεσε μὲ τὴν οὐρὰν καὶ μὲ τὰ πόδια ἀπλωμένα ὡς νὰ ἔκαμνε γυμνα-στικήν. Ἀλλ' ἡ σπονδυλικὴ του στήλη εἶχε σπᾶσῃ. Διὰ σπειροειδοῦς πτήσεως κατήλθομεν πλησίον του. Καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ἰθαγενῶν τὸν ἐγδάραμεν καὶ ἐπήραμεν μαζί μας τὸ δέσμα του,

τὸσον μεγάλον καὶ μὲ φολίδας τὸσον κα-νονικάς, ὥστε θὰ ἡμπορούσε νὰ κατα-σκευασθῶν μὲ αὐτὸ πενήντα ζεύγη ὑπο-δημάτων, ἑκατὸν τσαντάκια καὶ διακόσια πορτοφόλια!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

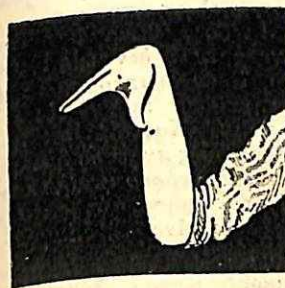
Διὰ δευτέραν φοράν ἐπρόκειτο νὰ δια-σχίσωμεν τὴν Μεσόγειον, νὰ κάμωμεν τὸ ταξίδι ἀλλή-ρε τοῦ ὅ, ἄθλον δηλαδὴ τὸν ὅποιον καὶ αὐτὰ αἱ αὐτοκί-νητοι λέμβοι δὲν κατάρθωσαν ἀκόμη νὰ φέρουν εἰς πέρας. Εἰς τὴν παραλίαν τῆς Ἀλεξανδρείας, ἐδίσταξα.

ἀπὸ ἀεροπλάνον, ταξιδεύουν διὰ θαλάσ-σης ὅπως ὅλος ὁ κόσμος καὶ ὑποφέρουν ἴσως καὶ ἀπὸ ναυτίας;...

Ἐκτὸς τούτου, δὲν ἔπρεπε νὰ δώσω-μεν εἰς τοὺς Αἰγυπτίους τὸ θέαμα μιᾶς ἐξαιρετικῆς πτήσεως καὶ νὰ ἐξαγνισθῶ-μεν διὰ τὰ ὅχι καὶ τὸσον θριαμβευτικὰ ἀποτελέσματα τῆς Ἡλιουπόλεως; Διότι κανεὶς ἀπὸ τοὺς διασήμες ἀεροπόρους, οἱ ὅποιοι ἔλαβαν μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας, δὲν ἔκαμε κανένα μεγάλον ἄθλον. Δὲν πταῖουν ὅμως αὐτοί. Ὁ οὐρανὸς τῆς ἐρήμου εἶνε πάντοτε γεμάτος ἀπὸ λεπτό-τατα μόρια ἄμμου, ἡ δὲ σκόνη αὕτη ἐπι-κάθεται εἰς τοὺς κινήτηρας, φράττει τὰς ὀπὰς τῆς ἐξατμίσεως καὶ μετὰ πέντε λεπτῶν πτήσιν δυσκολεῖ καὶ παραλύει

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἐξαιρετικὴ εὐλυγισία

Ἡ μὲς Κ. Σύμμονδς, ἀπὸ τὸ Κλέι-πτον τῆς Ἀγ-γλίας, ἔχει ἐ-ξαιρετικὴν εὐ-λυγισίαν τῶν μελῶν καὶ εἰ-μφορεῖ, χω-ρίς τὴν παρα-μικρὰν δυσκολίαν, νὰ κάμπτῃ τὸν καρ-πὸν τῆς χειρὸς, ὅπως δεικνύει ἡ εἰκὼν, καὶ νὰ ἐγγίξῃ μὲ τὸν ἀντίχειρα τὸν βρα-χίονά της. Δοκιμάσατε νὰ τὸ κάμψετε καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι εἶνε ἀδύνατον.

Τὸ καπέλλο ἐνός εἰδῶλου

Εἰς τὸ κέν-τρον τῆς Ἀ-φοικῆς, ἓνας ἐξερεινῆς, πρὸς μεγάλην του ἐκπληξιν, εἶδε τὸ εἶδω-λον μιᾶς ἀ-γρίας φυλῆς στολισμένον μὲ γυναικεῖον εὐρωπαϊκὸν καπέλλο! Ἦτο βέβαια εἰς ἀλλίαν κατάστασιν. Ἀλλὰ μίαν φοράν πρέπει νὰ ἦτο ὡραῖον. Πῶς εὐρέθη ἐκεῖ τέτοιο καπέλλο; Ποία κομψὴ Παρισινὴ νὰ τὸ ἔχασε καὶ κατό-πιν ποῖον περιπετειῶν κατήντησεν νὰ χρησιμεύῃ ὡς στέμμα εἰς τὸν τερατώδες ἐκεῖνο εἶδωλον; Μυστήριον!

Χειροτέχνημα διὰ μικρὰ παιδιὰ

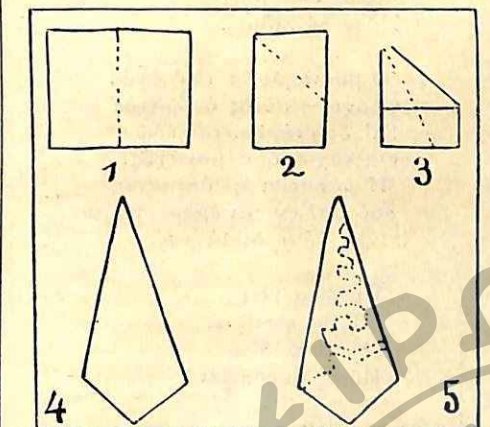
Πάρετε μίαν κόλλαν χαρτὶ καὶ ὅπως εἶνε διπλωμένη εἰς δύο, διπλώσατέ την

τὴν λειτουργίαν τῶν. Διὰ τοῦτο αἱ μεγά-λαι πτήσεις εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς Ἡλιου-πόλεως δὲν ἐπέτυχαν.

Καὶ διὰ τρίτην φοράν, ἐδίστασα. Ἀλλ' ἡσυχάσατε. Ἦτο ἡ τελευταία. Ἐν πάσῃ εὐελκρινείᾳ καὶ μετριοφροσύνῃ, σὰς ἐξομολογοῦμαι, ὅτι δὲν ἀπεφάσισα νὰ φύγω παρὰ μόνον διότι δὲν ἐτολμοῦσα νὰ ὀπισθοχωρήσω. Βεβαίως καὶ τὸ νὰ μὴν ὀπισθοχωρῇ κανεὶς, ἀνδρεία εἶνε. Ἀλλ' ὑπάρχουν περιστάσεις κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ἀνδρεία εἶνε εὐκολωτέρα...

Τὸ πλῆθος ἦτο τόσο πολυάριθμον, ὥστε δὲν ἡμπορούσαμεν νὰ τὸ ἀπογοη-τεύσωμεν, ἀφοῦ μάλιστα εἰς τὴν πρύμνην τοῦ «Κρά-Κρά», πλησίον τῆς αἰγυπτια-κῆς σημαίας ἐκυράτιζεν ἤδη καὶ ἡ τρί-

ἄλλην μίαν φοράν. (Σχ. 1.) Κατόπιν τσακίσατε τὴν γωνίαν ὅπως σὰς δεικνύει ἡ διὰ στιγμάτων γραμμὴ τοῦ σχ. 2. Ἐναδιπλώσατέ την καὶ πάλιν κατὰ τὴν διὰ στιγμάτων γραμμὴν τοῦ σχ. 3, καὶ

θὰ κάμψετε τὸ σχ. 4. Σχίσσατε τὴν τότε ἡ ψαλλιδίσατέ την κατὰ τὸ σχέδιον τὸ ὅποιον σημειοῦται διὰ στιγμάτων εἰς τὸ σχ. 5. Ἐδιπλώσατέ την κατόπιν, καὶ θὰ ἔχετε ἓνα στρογγυλὸν χαρτὶ ποικι-λόμενον μὲ σχέδιον κανονικωτάτων καὶ καλλιτεχνικωτάτων. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ σχέδιον αὐτὸ εἰμφορεῖ νὰ λάβῃ ἀπείρους ποικιλίας ἐξαρτάται ἀπὸ τὸν τρόπον ποῦ θὰ ψαλλιδίσατε τὸ χαρτὶ εἰς τὸ σχ. 5.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Παίγνιον

ΠΟ	ΤΕ	ΦΑΙ	ΝΑ	ΣΤΟΣ
Α	ΑΡ	ΘΗ	ΜΙΣ	ΔΩΝ
ΣΕΙ	Η	Α	ΠΟΛ	ΔΩΝ

Νάποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα πέντε

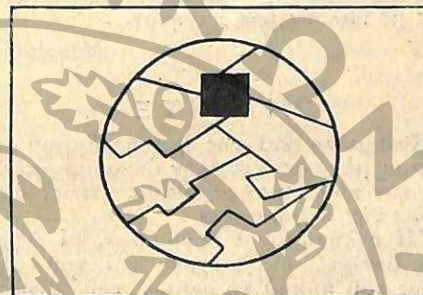
χρους γαλλική. Ἐξ ἄλλου μᾶς προσέ-σεσαν τὸσον ἀφθονα τρόφιμα διὰ τὸ τα-ξίδι μας, καὶ τὸσον ὥρατα γλυκίσματα διὰ τὴν Βαβέταν... καὶ δι' ἐμὲ!... Ἐπι-σης μᾶς ἐφωδίασαν καὶ μὲ ἀφθονὸν βεν-ζιναν. Τὰ δύο ἐδῶλιά μας ἀντικατεστά-θησαν μὲ δύο πολυθρόνας ἀπὸ χαλκόν, αἱ ὁποῖαι ἦσαν κοῦφαι καὶ ἐχωροῦσαν τριακοσίας λίτρας οἰνοπνεύματος. Τὸ βάρος ἦτο πολὺ. Ἀλλ' ἐπιθεωρήσας τὸν κινήτηρά μου, εἶδα ὅτι εὐρίσκετο εἰς ἀ-ριστήν κατάστασιν. Ἐπειτα εἶχα αὐξήσῃ καὶ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἀεροπλάνου. Ὁ καλὸς μου φίλος Μπαταμποῦ - Ἀραμπᾶ μου εἶχε δώσῃ κατὰ πᾶν ποῦ ἐκτάκτου εὐλυγισίας καὶ ἀντοχῆς.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ἀπὸ τοὺς μεγάλους θεοὺς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Δήλωσις: Καθε συνδρομητής, ἀγοραστής ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀ-θῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμφορεῖ νὰ σταλῇ τὴν λύσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀπο-στολήν του μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἓνα δε-κάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὅ-λων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὅποιον θάποτελεσθῇ, θὰ ἐγγρά-ψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τοῦ Προβλήματος καὶ τοῦ Παίγνιου τοῦ 21ου φυλλαδίου.

α') Ἰδοὺ πῶς τοποθετοῦνται ἐπὶ τοῦ κύκλου τὰ λευκὰ τεμάχια καὶ τὸ μαῦ-ρον τετραγωνίδιον.

β') Αἱ ζητούμεναι πόλεις εἶνε: Ἀμ-ρισσα, Θῆβαι, Μέγαρα, Λεβαδεία, Λα-μία.

ΟΙ ΑΔΙΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
Συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώ-νουν ἀμέσως τὴν νέαν τὸν διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστελλόντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

186 τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
τοῦ Κεφ Β

ΕΝΤΥΠΩΣΙΣ

Ὁ ἥλιος μεσουρανεῖ. Εἶνε μεσημβρία περίπου, ἀλλ' ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ ἀκόμη δὲν ἦλθε. Σήμερον εἶνε Κυριακὴ καὶ αὐτὸ σημαίνει ὅτι θὰ φάγωμεν εἰς τὴν μισήν — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον, καθὼς φαίνεται, κάμνουν ὅλοι ἐδῶ πέρα.

Ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο βλέπω ἔξω. Εἰς τὸν ἀπέναντι ἐξώστην, κάθηται ξεύγος μνηστευμένων· 'στὸ πρόσωπόν τους μειδιᾷ ἡ εὐτυχία. Ἡ ἐρυθρὰ καμέλια, ποῦ στολίζει τὴν λευκὴν τῆς κόρης ἐσθία, εἶνε τῆς χαρᾶς τῆς συμπλήρωσις.

Μία ἀτσιγγανοπούλα, ποῦ φορεῖ εἰς τὸ κεφάλι τῆς κοφίνι διὰ καπέλλο, περνᾷ 'στὸ δρόμο μετὰ τὸ λιγυρὸν τῆς σῶμα.

Ἐνα λουστράκι παραπῶς διαλαλεῖ τὸ ἐπάγγελμά του· καὶ ἐν ἄλλο πωλεῖ λαχεῖα. Κάτω εἰς τὰ πεζοδρόμια, τὰ τραπεζάκια τῶν καφενείων ἐρημώθησαν ἀπὸ τοὺς πολυπληθεῖς θαμώνας, δύο-τρεις ἀκόμη ἀπομένουν.

Μία τρελλὴ πλησιάζει ἕνα τραπεζάκι καὶ κάθηται. Ἐνας μικρὸς μάγκας τὴν πειράζει· ἐκείνη ὀργίλη τοῦ ἀπευθύνει μίαν ὄβριον καὶ φεύγει.

Θορυβῶδες καὶ πλήρες τὸ τραμ διέρχεται σὺν ἀστραπῇ.

Ἀντίκρου ἐν ὑπερκοιάνειον οἰκίζει τὴν ἀκύμαντον θάλασσαν καὶ μεγαλοπρεπῶς εἰσέρχεται εἰς τὸν λιμένα.

Ἐνας, ἕνας καταφθάνουν οἱ γείτονές μου· ἀλλ' ἰδοὺ, ἀκούω τὸν κώδωνα τῆς ἐξωθύρας μας νὰ φωνάζῃ, ἐνῶ συγχρόνως μετὰ καλοῦν διὰ φαγητόν...

Μόνωσις

ΜΙΑ ΝΥΞ

Καθήμεν ἑπὶ τῆς λεπτῆς ἄμμου τοῦ κήπου μετὰ τὴν κεφαλὴν ἀκκουμβισμένην εἰς τὸν κορμὸν τῆς γηραιᾶς ἱτέας, θαυμάζω τὴν περίεξ φύσιν.

Ἡ σελήνη ἀργὰ προβάλλει, αἱ ὠχραὶ τῆς ἀκτίνες διαγράφουν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ κήπου τὸ σχῆμα τοῦ ἀγροτικῆς οἰκίσκου μετὰ τὴν ἐπιμήκη καὶ λεπτὴν καπνοδόχον του... ἡ σκιά ἔχει δώσει εἰς αὐτὸν ὡς καὶ εἰς τὰ ὑψηλὰ δένδρα τοῦ κήπου γιγαντιαίας διαστάσεις. Ὁ ξέφωτος ἐλαφρὸς πνέει καὶ διερχόμενος διὰ τῶν φυλλωμάτων τῶν δένδρων, κάμνει αὐτὰ νὰ φρίσσουν, ὡς νὰ ἔτρεμαν ἀπὸ τὸ μυστηριώδες περὶ αὐτὰ θέαμα...

Ὁ οὐρανὸς αἰθρίας φαίνεται ὡς ἀτελείωτος γαλάζιος τάπης κεντημένος μετὰ ἀμέτρητα φωτερὰ διαμάντια...

Μακρόθεν ἀκούεται ὁ ἥρεμος ῥόγχος τῶν κυμάτων, θραυνομένων ἐπὶ τῶν βράχων τῆς παραλίας...

Σιωπὴ μελαγχολικὴ, τὴν ὁποίαν διακόπτουν ποὺ καὶ ποῦ αἱ φαιδραὶ φωναὶ τῶν ἀδελφῶν μου, οἱ ὁποῖοι παίζουν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ κήπου...

Τὶ μεγαλοπρεπὲς καὶ μυστηριώδες τὸ θέαμα τῆς ὑπνοτοῦσης φύσεως! συναρπάζει τὸ πνεῦμα καὶ ὀδηγεῖ τὴν καρδίαν

ἐνώπιον Αὐτοῦ τοῦ Πλάστου. Καὶ τὰ χεῖλη ἀναπέμπουν εἰς τὸ θεῖον Ὀν κατανυκτικὴν προσευχήν...

Γλυκεῖα Ἐλπίς

ΠΑΙΓΝΙΑΔΙ 'Σ ΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

Παιδιά, νὰ τρέξωμε
'Ελάτε πάλι
'Εδῶ νὰ παίξωμε
Εἰς τ' ἀκρογιάλι.

Γρήγορ' ἀς δράμωμε,
Παιγνίδια τώρα
Μέτρια θὰ κάμωμε
Μεθεὶα δῶρα!

Πετράδια, φύκια,
Κογχύλια, μύδια·
Βάρκες, καϊκια,
Πόσα στολίδια!

Ὁ βασιλεὺς θὰ εἰμ' ἐγώ,
Θρόνος—αὐτὸς ὁ βράχος
Κι' ὅτι εὐρίσκειται ἐδῶ
Θὰ τάχω ὅλα μονάχος.
Ἡ θάλασσα ἡ ἀπέραντη
ποῦ ἀπλώνεται ἐμπροστί μου,
Ὅλη θάνε δικιά μου.

Κορῶνα θέτε;
—Ἡλιος φωτίζει,
'Ακτίνες δέτε
Πόσες σκορπίζει!

Τάχα δὲν φθάνει
Νὰ στολισθῇ
'Ἐνα στεφάνι
Ποῦ δὲ πλεχθῇ
'Απὸ τὰ φέκη
Ποῦν ἐδῶ πέρα;

Τὰ κύματα ποῦ φθάνουν
καὶ σπᾶνουν ἕνα-ἕνα
'Ὅσα τραγοῦδια ψάλλουν
'Ὅλα τὰ λέν γιὰ μένα.

—Κι' ἄνεμος—ἄλλη μουσική—
Τὸ κύμα συνοδεύει
Τὶ συναυλία θεϊκή
Καὶ ποιόνα δὲν μαγεύει!

Δάφνης Κλωνάρι

Ο ΤΟΥΡΚΟΣ ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ

Ὁ Ἀρμένιος συγγραφεὺς Ὁσκανιάν διηγείται τὰ ἑξῆς:

Μίαν φορὰν, ἀγᾶς Τούρκος πάσχω ἀπὸ τύφον, προσεκάλεσεν ἕνα Ιατρόν, ὁ ὁποῖον καίτοι εἶδεν ὅτι ὁ ἀσθενὴς δὲν εἶχεν ἐλπίδα ζωῆς, διώρισε Ιατρικὸν τι καὶ ἀπῆλθε. Τὴν ἄλλην ἡμέραν, διερχόμενος διὰ τῆς οἰκίας τοῦ ἀσθενοῦς, ἤρώ-

τησε τὸν ὑπηρέτην, τὸν ὁποῖον εἶδεν εἰς τὴν θύραν, ἂν ἀπέθανεν ὁ κύριός του. «Ἀπέθανεν; ὄχι δὲ! καὶ ἄλλο, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης. Ἀπεθανῆς εἶνε εἰς καλλιτέραν κατάστασιν». Ὁ Ιατρός, ἐκκληκτός διὰ τὸ θαῦμα, ἀνῆλθε διὰ νὰ ἴδῃ τὸν Ἀγᾶν.

—Ιατρέ μου, τῷ εἶπεν ὁ ἀσθενὴς, ἔδιδασα καὶ ἦμα μὴ κούπα ζουμί ἀπὸ τουροὶ λαχάνου.

—Θαῦμα! εἶπεν ὁ Ιατρός ἐνδομῶχος, καὶ ἐξαγαγὼν τὸν σημειωματάριον του, ἔγραψεν: «Ἐδεράπεισα τὸν Μεχμέτ Ἀγᾶν στρωματοποιόν, ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετόν με μίαν κούπαν ἄλλης λαχάνου».

Ὅταν τὴν ἐπαύριον ἐπανήλθεν ὁ Ιατρός, διὰ νὰ συχαρῇ τὸν ἀσθενὴ διὰ τὴν ἀνάρρωσίν του, ἔμεινεν ἐμβρόντητος μαθὼν ὅτι ὁ ἀνθρωπὸς εἶχεν ἀποθάνει.

Ὁ Τούρκος Ιατρός, θαυμάζων ἔτι μᾶλλον διὰ τὰ γέγονα, δὲν ἐβράδυνε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἴδιον συμπέρισμα καὶ εὐσυνειδήτως ἐσημείωσε πάλιν εἰς τὸ σημειωματάριον του: «Καίτοι εἰς περιπτώσεις τινὰς τυφοειδοῦς πυρετοῦ ἡ ἄλμη τοῦ λαχάνου εἶνε τελεσφόρον φάρμακον, δὲν πρέπει νὰ γίνεται χρήσις αὐτῆς, παρὰ μόνον ὅταν ὁ ἀσθενὴς εἶνε ἐξ ἐπαγγέλματος στρωματοποιός».

(*Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ) Σοφὸς Νέστορ

ΛΑΪΚΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Ἐνας κουτὸς παρεπονέτο διαρκῶς ὅτι ἦτο μὲν ἔξυπνος, ἀλλὰ δὲν ἦτο τυχερὸς εἰς τὰς ὑποθέσεις του. Κάποιος πλούσιος τὸ ἤκουσε καὶ διὰ νὰ τοῦ δείξῃ ὅτι ἔχει τύχη, ἐπῆρε ἕνα σακκούλακι λεπτὰ καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ μέσον μᾶς γεφύρας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ διήρχετο ὁ κουτὸς, ὅτε ἐξάπαντος θὰ ἐβλεπε τὰ λεπτὰ καὶ θὰ τὰ ἐπαίρνε. Ἀψ' οὐ ἐκρύβη, ἐφάνη ὁ ἄλλος βαδίζων πρὸς τὴν γεφύραν. Μόλις ἐφθασεν ὁμοῦς πλησίον, εἶπε μετὰ τοῦ νοῦ του:

—Μωρὲ τόσες φορὲς ἐπέρσασα ἀπὸ ὧν με ἀνοικτὰ τὰ μάτια· γιὰ νὰ περάσω μὴ φορὰ καὶ με κλειστὰ, νὰ ἴδω τι θὰ πάθω. Καὶ ἀφοῦ ἔκλεισε τὰ μάτια του, ἐπέρασεν ἄκρι-ἄκρι τὴν γεφύρα, χωρὶς ἐννοεῖται, νὰ ἴδῃ τὰ λεπτὰ!

Ἀμα τὸ εἶδεν ὁ πλούσιος, ἐκούνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

—Ὅπου φωτὸς ἔ' ἡ μοῖρα του!

Μπαρμπα-Γεώργιος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τοτὸς βρῆκεν ἕνα μολύβι στὴν αὐλὴ τοῦ Σχολείου. Καὶ ὁ Δημητράκης:

—Δὲ ντρέπεται, παληοπαῖδο, νὰ κρατῇς ξένο πρᾶγμα; Δόστο μένα ποῦ δὲν ἔχω!..

*Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Συντηρητικῆς Γυμνασίου παιδὸς

Μεταξὺ ἀδελφῶν:

Πέτρο, σὺ ποῖο βιβλίο σου νὰ πατήσω αὐτὸ τὸ ἄνθος, γιὰ νὰ μὴ τὸ ἐγγίξῃς καὶ χαλᾷ;

—Στὴ γραμματικὴ!

*Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Ἐξορίστου Ἀνθίδος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 3 Μαΐου 1911

ΩΡΑΙΟΤΑΤΟΝ τὸ γράμμα σου, Δάφνη, καὶ μοῦ ἐπροξένησε τὴν μεγαλὴν χαρὰ. Γράφε μοι συχνὰ ἀφοῦ θέλεις νὰ θυμᾷσαι τὰ περασμένα. Σὲ μίαν ἄγρια καὶ ὠραία ἐσχὴ σὺν τῇ δικῇ σου, τι ἄλλο καλλιτέρο εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ κανεὶς παρὰ νὰ ξαναγίνῃ παιδί καὶ ἀπὸ τὰ 23 τοῦ χρόνου νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ νηπιαγωγεῖο τῶν Δωδων Ζυγομαχᾷ στὴ Βραβία; Ἀλλὰ γιὰ τί τόσο μακριὰ; Ἀς σταθοῦμε... στὸ Γυμνάσιον...

Χρῆστε Δ. Γερ., καὶ οἱ ἄνευ ψευδωνύμου συνδρομηταὶ δικαιούναι νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων, πληθύνοντες 50 λεπτά. Ἢ προκηρύξεις ἐδημοσίευσθαι εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον καὶ ἐκεῖ βλεπεῖς ὅλους τοὺς ὅρους.

Τὰ ἑξῆς σπουδαία μοῦ γράφει ὁ Ἀναγνώστης: «Σοῦ ἀναγγέλλω ὅτι ἔκαμα ἐν χημείῳ, τὸ ὅποιον ὁλονέν πλουτίζω με ὕλικα καὶ ὄργανα, μετὰ τοῦ φίλου μου Ν. Μ... Ἐδώσαμεν εἰς τὸ χημείον μας τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου Ἀρχιμήδους, κάμνοντες δὲ μερικὰ μικρὰ πειράματα, στηρίζόμενοι ἐπὶ τῶν γνώσεών μας καὶ ἀφοῦ προηγουμένως ἰδοῦμεν νὰ τὰ κάμνῃ εἰς τὸ σχολεῖον ὁ καθηγητὴς μας. Σὲ παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς δώσῃς μίαν γνώμην περὶ αὐτοῦ. Τί νὰ σὰς εἶπω; Εἶνε ἕνα παιγνίδι ὠφελιμώτατον. Νάπορεύεστε μόνον τὰ ἐπικινδύνα πειράματα καὶ... τὰ πολυέσδοτα.

Παρακαλῶ τὴν Ἐργάνην, τὴν Αἰδραν τῆς Μεσογείου καὶ τὴν Ἐνδοξὸν Ἰωλκίδα νὰ γράφουν εἰς ἰδιαίτερον φύλλον χάριτον τὰς λύσεις τῶν ἐδομοαδίων Διαγωνισμῶν, δηλαδὴ χωριστὰ καὶ ὄχι μαζὶ μετὰ τὰς λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Διότι ἔτσι ποῦ τὰς γράφουν εἰς ἕν καὶ τὸ αὐτὸ φύλλον, ἡ πρέπει νὰ τὰς ἀντιγράψω ἐγὼ διὰ νὰ τὰς ξεχωρίζω—ποῦ δὲν ἔχω βέλεια καιρὸν νὰ τὰ κάμνω, —ἡ δὲν θὰ λαμβάνονται ὑπ'ὄψιν ἀνὰ λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ἀφοῦ ἔν καὶ τὸ αὐτὸ φύλλον χάριτον δὲν εἰμφορεῖ νὰ φυλᾷται εἰς δύο συρτάκια. Ἀς τὸ ἀκούσων καὶ ὅσοι ἄλλοι τυχόν κάμνουν τὸ ἴδιον λάθος. Σὲς δὲ φίλοι μου, Ἀναστασία Κλοπᾶν καὶ Ἀναστασία Λαῖνᾶ, πρέπει νὰ συνοδεύετε τὰς λύσεις σας μετὰ γραμματὸσχημον 5 millimètres καὶ ὄχι ἑνός.

Τὸ μικρὸν μου Παπάκι μοῦ γράφει: «Ἀρχιστ καὶ διαβάζω τὴν ἑλληνικὴν μυθολογίαν, γιὰ νὰ εὐκολύνωμαι περισσότερον εἰς τὴν λύσιν τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων» ὅσες δὲ φορὲς εὐρίσκωμαι σὲ ἀπορία, καταφεύγω εἰς τὴν Γεωγραφίαν καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν, μὴ φορὰ κ' ἐξ αἰτίας τῆς ἀρροστικῆς μου ἔχασα ἕνα χρόνον ἀπὸ τὸ σχολεῖον. Ὁ μῦθος δλοῖ—κτλ.

Χαίρω πολὺ ποῦ ἔγενεες καλὰ, Θριαμβεύουσα Ἑλλάς. Ἀς ἐλπίσω ὅτι εἰς ἄλλην εὐκαιρίαν θὰ ἔλθῃς, διὰ νὰ σὲ γνωρίσω καὶ προσωπικῶς.

Σοῦ ἔστειλα τὰ «Διηγήματα» τοῦ κ. Φαίδωνος τὰ ὅποια ἐζήτησες ἀπὸ τοὺς γονεῖς σου, ὅταν ἠβέλυσαν νὰ σὲ ἀνταμείψουν διὰ τοὺς καλούς σου βαθμούς. Ἐνα ἄλλο κορίτσι ποῖς ἔγραφε τί θὰ ἐζητούσε. Σὺ ἐζήτησες τέσσερα ὅμοια ἑλληνικά βιβλία. Εὐγέ!

Νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω, Ἀρηνή: Ἐπειδὴ αἱ

εἰκόνες τοῦ «Κρά-Κρά» εἶνε πολλαὶ εἰς κάθε φύλλον, χάριν οικονομίας χώρου παραλείπω νὰ σημειῶν κατωθὲν ἐκάστης τὰς ἀντιστοιχούσας λέξεις τοῦ κειμένου, ὅπως τὸ κάμνω εἰς τὰ ἄλλα μυθιστορήματα, ποῦ ἔχουν ἀπὸ μίαν ἢ δύο εἰκόνες εἰς κάθε φύλλον. Νομίζω ὅμως ὅτι ἡ παραλείψις δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν, διότι σὲς ἐννοεῖτε καλλίστα ποῖαν σκηνὴν παριστᾷ κάθε εἰκὼν, ὅταν διαβάσετε μετὰ προσοχὴν τὸ ἔργον.

Πραγματικῶς, Βάρκα τοῦ Κανάρη, ἡ Σελίς μας ὅση πηγαίνει γίνεται ὠραιότερα. Αἱ μεταφράσεις σπανίζουν καὶ τὰ πρωτότυπα, περὶ καὶ ἐμμετρα, ἀφθονοῦν, πολλὰ δὲ ἀπὸ αὐτὰ ἔχουν καὶ ἀληθινὴν πρωτοτυπίαν, καὶ χάριν, καὶ παρατηρητικότητά. Ἐξέφανα τὸν σημερινόν ποιητὴν δὲν εἶνε χαριτωμένον;

Κατὰ τὸ Τρελλοῦλοῦδο τοῦ Κάμπου, τὸ Σχολεῖον θὰ ἦτο ἡ μεγαλὴν διασκέδασιν ἂν ἔλειπεν ἀπὸ αὐτοῦ ἡ Ψυχολογία, ἡ Λογική, ἡ Παιδαγωγική καὶ τὸ Συντακτικόν. Καὶ λίγα, ἔ; Ἀλλὰ τότε λοιπὸν τὸ Σχολεῖον θὰ ἦτο;.. Ἀς εἶνε! τὸ Τρελλοῦλοῦδο ἀστείνεται ἦταν διὰ νὰ μοῦ πῇ πόσῃ εὐχαρίστησιν καὶ ἀνακούφισιν, μέσα εἰς τὰ βαρετὰ μαθήματα τῆς τάξεώς της, εὐρίσκει κάθε Σάββατον μετὰ τὸ φυλάδιόν μου.

Ὀδυσσεὺς Σ. Γαλ., ὄχι μόνον δύο φυλλάδιον λύσεις σου εἰμφορεῖς νὰ στείλῃς ἐντός τοῦ αὐτοῦ φακέλλου, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ μαζὶ λῦται εἰμφορεῖς νὰ ἐσωκλείετὰς τὰς λύσεις σας εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν φακέλλον, μετὰ τὰ ἀνάλογα δεκάλεπτα.

Βεβαίως, Ἀντοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου, τὸ πρῶτον ποῦ ἀπαιτεῖται διὰ τὴν ζωηρότητα τῆς Ἀλληλογραφίας εἶνε νὰ μοῦ γράφουν πολλοὶ καὶ συχνά. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτό. Πρέπει ἀκόμη νὰ μοῦ γράφουν ἐνδιαφέροντα πρᾶγματα, ἔξυπνα, νόστιμα... Διὰ τὸ πρῶτον ἡ θέλησις ἀρκεῖ. Διὰ τὸ δεύτερον ὅμως; Ποῖος ξέρει! ἕνας φιλόσοφος ἰσχυρίσθη ὅτι ἡ θέλησις εἰμφορεῖ ναντικαταστήσῃ καὶ τὴν μεγαλοφυΐαν. Θέλετε λοιπὸν καὶ πολλὰ γίνεται!

Δούλη Ἡπειρος, τί λέγει ὁ ὑπηρέτης σου ποῦ τὸν στέλλεις τρεῖς καὶ τέσσαρες φορὰς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἦλθε διάπλασις; Ὑποθέτω, ὅτι θὰ εἶνε ὁ μόνος ποῦ δὲν τὸν ἐνθουσιάζει πολὺ τὸ περιοδικόν μας... Λέγω εἰς τὸ Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος ὅτι πατρὶς σου εἶνε τὰ Ἰωάννινα.

Ἡ Γλυκεῖα Ἐλπίς, μετὰ τὴν ζήτησιν τῶν κολουριῶν τοῦ Πάσχα ἔπλεον ἕνα συμπέρισμα «Διάπλασις τῶν Παιδῶν» ὅπως εἶνε εἰς τὸ Σῆμα, εἰς μέγεθος 25 ἑκατοστῶν. Ἀτὶ γέλια ἐκάμαμε, μοῦ γράφει, ὅταν τὸ ἔφεραν ἀπὸ τὸ φορὸν! παρ' ὅλους τοὺς φόβους μας μὴν τύχῃ καὶ κατ', ἐμῇ καλλιτέρα καὶ ἀπὸ τὰ κολουρία. Καὶ τοῦ χρόνου λοιπὸν!..

Ὁραῖας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Ἑλληνικὸν Ἔφος, Ρήγας Φερραῖος, Ἰδιότροπος Σανθούλα, Ἐξορίστου, Αἰθὶς, Ἰοῖς, Χάων, Στέλλα Βιολάντη, Παμφῶς, Μητρικὴ Στοιγὴ καὶ Ἀλκαῖος.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Χρόνια περασμένα» τῆς Κρητικοπούλας. — Ἡ ἑλπίς μας τοῦ Χάωνος. — «Μάτις» τοῦ Ἀθανασίου Λαῖνου. — «Κάμπος» τοῦ Σηματογράφου Ἑλλήνος. — Διάφορα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐφους. — Ἡ ἀδελφὴ καὶ ἡ Ζητήσις ὄνομα τοῦ Ἐξορίστου Βασιλῆν. — «Ἢ φωνὴ» καὶ τὸ Πρῶτον τριαντάφυλλον τοῦ Δωδωναίου. — Μικρὸν τραγοῦδιον τοῦ Σανθοῦ Ἰππότου. — Ἀνέκδοτα ἱστορικὰ, Παιδικὰ Πνεύματα, Παίγνια κλπ. ἀποφύων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἀποχαιρετισμοὶ τοῦ σχολικοῦ βίου» (τὰ ποιήματα γράφονται εἰς

ἀπλουστεραν γλώσσαν) — Ἡ αὐγὴ (ἀντίγραφο γνωστοῦ ποιήματος) — Ἡ ἐνωσις τῆς οἰκογενείας (μετὰ τὸ σταφυλὴ ποῦ κάμνει τὸν γῆρον τοῦ σπιτικοῦ ὠραῖον, ἀλλὰ πασιγνώστον ἀπὸ τὰ ἀναγνωσμάτια) καὶ ἄλλοι μοῦ τὸ ἔστειλαν.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδιν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀνεκδοτὴ, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος πρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἡ ἀνεκδοτὴν ἔχοντων μίχρη τῆς 30 Νομβρίου 1911. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνέκδοτον εἰς ἀγορά, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κοίτην].

Νέα ψευδώνυμα: Ἐνδοξος Σαλαμῆς, α. (Α.Σ.) Ἰοῖς, κ. (Ε.Ζ.) Ἑλλάς τοῦ Μέλ-λοντος, κ. (Μ.Ζ.) Δαφνοστεφῆς Νίκη, κ. (Σ.Ζ.) Παλιόστον Μάσκα, κ. (Ε.Μ.) Στέλλα Βιολάντη, κ. (!!) Μαίρη Γράν, κ. (Μ.Χ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ὅδιν μυστικὰ δημοσιεύονται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ ἀντίτιμου ὡς ἑξῆς: Αἰὰ τὰς πρῶτας τρεῖς προτάσεις ἐκάστου φύλλοντος 25. Αἰὰ τὰς ἐπὶ πλεον τοῦ αὐτοῦ φύλλοντος, 5 λεπτά ἡ λείψ. — Προτινόμενον μόνον ἔχοντες ψευδώνυμον ἔχοντων διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντες ψευδώνυμον ἐκείνης ἔχοντων διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μετὰ ὀνόματα, ἡ μετὰ ψευδώνυμα κατηρημένα, δὲν δημοσιεύονται. Ὁ ἐνὶς παρενθίσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπεκθάνονται εἰς αὐτὸν προτινόμενον].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ Ἀνοιχτικὸν Ἀεράκι (0) μετὰ Παρήγορον Ἀγγελλον, Ὁνειρον Θερινῆς Νυκτός, Μασκὸν, Μαρομένην Καμμένην. — Ὁ Φαναριώτης (0) μετὰ Φλογεραν τοῦ Βασιλῆν, Ἰδιότροπον Σανθούλα, Σονάταν τοῦ Διαβόλου. — Ἡ Εὐαίσθητος Καρδιά (0) μετὰ Φουστάνελλαν τοῦ Βύρωνος, Ἀγγελλον τοῦ Πόνου, Ἀθανάσιον Λαῖνον, Χρυσάνθεμον, Μιμῶν, Εἰμαρομένην. — Ὁ Δωδωναῖος (0) μετὰ Μικρομένην, Μέλανα Ἰππότην, Ἐπτάφωντον Πλειάδα. — Ἡ Γλυκεῖα Ἐλπίς (0) μετὰ Ἀγγελλον τοῦ Πόνου, Τῆς Φράξης, Ἡ γ' οὐλοῦδο, Αὐλοῦδο τοῦ Φθινοπώρου, Μπαρμπα-Γεώργιον, Δουκίσσαν τοῦ Ἀντίου, Σκόρπιον Μενεξέδες, Ἐδελβαῖς, Μοσκιάν, Ἀττικὴν Ἀδών, Γιάννην Ἀγιάνην, Ἐλπιδοφόρον, Νηρηίδα, Ἀμαροῦλιν, Ἀφροδισαν Ὁλάσαν. — Ἡ Νέλικ (0) μετὰ Εὐνικήν Εἰμαρομένην, Πένναν τοῦ Τολοτή, Δωδωναίον, Ἀσθηματὸν Τηλέγραφον, Παμφῶς, Σημάλαν τοῦ Ἀβερῶφ, Προσοδικῶν φῶς, Σημάλαν τοῦ Σοφοῦ Νέστορος (0) μετὰ τῶν Σκλάβων. — Ὁ Σοφὸς Νέ

ἐπιτρέπουν καὶ αὐτοὶ οἱ Τούρκοι· ὁ «Κορμάς» τελειώνει μὲ τὴν ἐξαμηνίαν·) Πλοίαρχον Νέμον (ἔστειλα· εὐχαριστῶ)· Πένναν τοῦ Τολστόϊ (εὐγε, πολὺ ὀρθὰς ἰδέας ἔχεις διὰ τὴν γλῶσσαν)· Μακεδονία (ὠραία ἡ ἐπιστολή σου· ἔστειλα 23ον τόμον)· Δωδωναίον (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν)· Σκληρὰν Πραγματικότητα, (ἔλαβα εὐχαριστῶ)· Χάωνα (ἔστειλα· εἶδες ὅτι ἐδημοσιεύθη)· Δουκίσσαν τοῦ Λάνταιν (δεκταί· τὸ George Sand εἶνε ψευδώνυμον τῆς βαρύνουσης Dudevant, τῆς μεγάλης συγγραφέως, τὴν ὅποιαν λέγομεν Γεωργίαν Σάνδον)· Κ. Σ. Κόκ. (εἶνε προνόμιον τῶν συνδρομητῶν)· Κοροῖναν (ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει γράφε ὅσας λύσεις εὐρίσκεις πιθανάς)· Ὑπερασπιστὴν τῆς Ἑλλάδος (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ἡ ἐπιστολή ἐστάλη)· Γ. Ν. Κωτοῖν (ἔλαβα· εὐχαριστῶ)· Συριανὴν Ἀῖραν (καὶ τίνας δὲν ἀρέσουν; ἔστειλα)· Σημαιοφόρον Ἑλληνα, Ξανθὸν Ἰππότην, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 3 Μαΐου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί· ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 24 Μαΐου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 31 Μαΐου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 18 Ἰουνίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δίδον νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Ἱερῷ μᾶς εἰς φανήλους, ὧν ἑκάστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

217. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε θεὰ ποῦ βέβαια τὴν [ζεύρεις.
Τὸ ἄλλο ἔστη γραμματικὴ ἂν ψάξης θὰ τὸ [εὐρης.
Τὸ τρίτον πιθανότατα ἐστὶν τρέπη σου τὸ [ἔχεις.
Καὶ Ἀθηναῖον στρατηγὸν μὲ τόλον μου κα- [τέχεις.

*Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Κύματος τοῦ Πόντου

218. Στοιχειόγραφος

Μίαν θεὰν ἀρχαίαν
Ἄν ἀποκεφαλίσῃς
Ἐν μέλος τοῦ προσώπου
Εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς.

*Ἐστάλ· ἐπὶ τοῦ Βυζαντινοῦ Ἀετοῦ

219. Μεταγραμματισμός

Πόλις εἰμ' Ἑλληνική
Ἄν ἀπείρακτη μάρσις
Ἐνα γράμμ' ἂν γίνῃ ρῶι,
Βασίλεα θάναστῆς.

*Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Βασιλέως τῶν Χρυσανθίμων

220. Γωνία

+ * * * * * = Θεῖ.
* + * * * * = Ἀπόστολος
* * + * * * * = Βασιλεὺς τ. Γαλλίας
* * * + * * * = Κάτοικος χώρας Ἑλ.
* * + * * * * = Λατίνος ποιητής.
* + * * * * = Ἀρχαία βασίλισσα.
+ * * * * * = Βασιλεὺς τῶν Ἑβρ.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Βασιλεῖα τῶν Περσῶν.

*Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους

221. Συλλαβικός Ρόμβος

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον
Θὰ εὐρης στὸ ἀρχαῖον
Δένδρον καὶ ἀκρωτήριον
Ποῦ βρέχει τὸ Αἶγαιον
Στὸ δεύτερον καὶ τρίτον μου.
Καὶ τέλος μία Ἡπειρος
Ποῦ εἰς Ἀλφά τελειώνει,
Τὸν Ρόμβον συμπληρώνει.

*Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς Καρδίας

222. Λογοπαίγνιον

Ποιῆς σκάλες ἀναβαίνει κανεῖς μὲ τὸ στόμα;

*Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Ποιητῆς Κωνσταντινουπόλεως

223—225. Συμπλήρωσις φράσεων.

- 1). Ὁργή — ὄργαν — κακία.
- 2). Ὁργή — ὀλίγον —.
- 3). Ἀνδρός — ἐκ — γνωρίζεται.

*Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Μικρούλας Πατριναῖς

226. Διπλὴ Μεσοστιχίς

Ἐκ τῶν δύο μεσαίων γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὰ μὲν πρῶτα ἀποτελοῦν ἀρχαῖαν πόλιν τῆς Φοινίκης, τὰ δὲ δεύτερα νῆσον τοῦ Αἰγαίου:

1, Μεγάλῃ λίμνῃ ὡς θάλασσα. 2, Εἰς τῶν ἀρχαίων Σοφῶν. 3, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 4, Αἰσθάνεται καὶ κινεῖται. 5, Κοινὴ ὀνομασία ὠραίου διγυρίου ἄνθρωπου.

*Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἀθανασίου Διάκου

227 Ἑλληνοσύμφωνον.

υαιι - οο - η - ιη - εει

*Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ρήγα Φεραίου

228. Γρέφος

λίσλεις	λίσλεις	ον	ον
λίσ	λίσ	ον	ον
λίσ	λίσ	ον	ον
λίσ	λίσ	ον	ον
λίσ	λίσ	ον	ον
λίσ	λίσ	ον	ον

*Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἀμραντο Λουλουδῆ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 10 καὶ 11

98. Λευκωσία (λευκός, ἱα.) — 99. Πίτυς (ποι, τίς.) — 100. Ἀρχαῖα-καρδία — 101. Κανέλα (ἐΚΑΝΕ. ΛΑθος.) — 102. Κοντὰ ἔς τὸ νοῦ κ' ἡ γνώσις. — 103. Ὁ δι' ἐλπίδων ζῶν ἐκ πείνης ἀποθνήσκει. (ο δι' ἐλ πῖ - Δόν Ζῶν - ἐκ πῖ νῖ - ἔς ἀπὸ θν' εἰς κί.)

104. Ἰατρός (ἱα, τρώς.) — 105. Κύπρος-κάπρος. — 106. Κλέων, ἑλέων, ὦν, ν' = 50.

107. Δ
ΝΥΝ
ΚΙΣΣΑ
ΠΕΔΙΔΟΝ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
Ἥττα, Ἀδώς = ΕΟΥ - Ο - ΗΑ = ΣΕΒΟΥ
ΤΟ ΓΗΡΑΣ. — 114. Πολλὰ λόγια, πολλὰ φέμματα. — 115. Ἑλλάς ἐστὶ καὶ ἡ Μακεδονία (Ἑλ ἄς ἐς τί - καίει - Μακεδών-η α).

ΜΙΚΡΑΙ ΨΗΦΙΔΕΙΣ

[Ἡ λίστα μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 αἰγιῶν λεπτὰ 10, διὰ δι τὸς συνδρομητὰς μᾶς λεπτὰ 5 μόνον· μὲ π α χ α ι α στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κ ε φ α λ α ῖ α τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιςτος ὅρος 15 λίσσεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ολιγώτεραι τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωρὶς τὸς σ τ ε χ ος, ἴστω καὶ ἀπὸ μίαν λίσιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχια ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 αἰγιῶν, ὑπολογίζεται ὡς εἰς λίσσεις ἀπλᾶι. — Αἱ μὴ συνδεδεμέναι ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου ἀγγελαὶ δὲν δημοσιεύονται].

Δ ΑΦΗΝΗΣ ΚΛΩΝΑΡΙ ὑποψήφια Δημοψήφισματος τοῦ 1910. (1Α', 77)

ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ Ὑποψήφιος Δημοψήφισματος τοῦ 1911.

Ζητῶ τὰς διευθύνσεις τοῦ Μικρομέγα, Ἰδιοτρόπου Ξανθοῦλας, Χαρᾶς τῶν Ἑλλήνων. Ἀπευθυντέον: Mr André Arapis, Jannina. — Δωδωναίος. (1Α', 79)

Εὐχαριστῶ θερμῶς τοὺς συγχαράντας με διὰ τὸ βραβεῖον μου, ἰδιαίτερος Κερκυραϊκῇ Ἀῖραν. — Γλυκεῖα Ἑλένης.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ
21ου ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 184]

ΑΘΗΝΩΝ: Γ. Ν. Σκάρδης, Α. Α. Πιστάλης, Μαρτίνου Α. Συναρίου, Κ. Ν. Τσίμπας, Μαρία Α. Λαμβίρη, Β. Γ. Κοζαδίνος, Ι. Ν. Τούμπας, Παμφίλος, Η. Χριστοφορίδης, Θ. Σ. Ἀγγελής, Χαρ. Β. Κουδούν, Χ. Ε. Σούλης, Μαριάννα Α. Τσίμη, Ἑλλη. Μίμντα, Ἡ. Σπ. Κανέλλης, Η. Κωνσταντινίδης, Ἰπποκλῆς τῆς Βλασαροῦς, Κλεῖω Γ. Σακελλαρίδου, Οὐρανία Γ. Σακελλαρίδου, Εὐαγ. Α. Γεωργιάτος, Θ. Γ. Σακελλαρίδης, Ἄννα Σιαγκούνη, Ἰωάννα Α. Θύμη, Ἀντιγόνη Μ. Στεφανοπούλου, Ἀντιγόνη Γ. Στεφάνου, Α. Τσανοπούλου, Η. Α. Κουρούκλης. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Α. Ν. Σοφικίτης, Ἀττική Λύσις, Εὐαγ. Σ. Σουλελῆς, Ἐπ. Κ. Σκίδρος, Ἀγγελική Κατομαντῆ, Ν. Η. Ἡρώτης, Διαμ. Ν. Σκαπινάκης, Η. Μ. Παπουτσόπουλος.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Τούλα Παπαχρονοπούλου (20—21).

ΑΝΔΡΟΥ: Α. Μ. Λεριοῦς, Π. Α. Χρηστάπουλος.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Γ. Α. Παπαναστασίου, Ἰάκωβος Ράγγαντις.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Λουκία Χ. Κυριακάτου, Ἀσπασία Ἀνδρ. Πυλαρινοῦ.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ὁδ. Σ. Γαληνός, Η. Ἀντ. Βλάσης, Η. Ι. Δημητρακόπουλος.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Α. Β. Τσάφης.

ΔΕΒΕΤΣΟΒΟΝ: Ἀπ. Κασσιόλης.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Θ. Σπ. Δημόπουλος, Μαρία Α. Κασακοπούλου.

ΠΑΣΩΝ: Κ. Σ. Κοκορίας.

ΠΑΤΡΩΝ: Θ. Θ. Πολυζωγόπουλος, Χαρ. Ι. Χαράλαμπος.

ΠΥΡΓΟΥ: Χ. Νικολιτόπουλος.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Ἀντιγόνη Γ. Κυρούση.

ΣΥΡΟΥ: Φωτ. Θεοδ. Χρ. Μουχτόπουλος (20), Θεοδ. Ἀρ. Βληζιώτης, Φωφῶ Ν. Τόζου, Κ. Η. Ἀναγνωστοπούλου, Ζωή Γ. Κονταρίνη (20—21), Μαρία Κ. Πικροδημητρί, Αἰκατερίνη Σπυριδωνοῦ.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Σπ. Σ. Τσερέπης, Χ. Σ. Λουκόπουλος.

ΦΑΛΗΡΟΥ: Μαρία Λύμπου.

ΦΙΛΙΠΠΙΝΩΝ: Γ. Ι. Τσάφης.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἑλένη Α. Δασκαλίκη, Γ. Ν. Κωτοῖς, Ἀντ. Η. Βλαχαντώνης, Ι. Σ. Παπαγεωργίου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Σοφία καὶ Νίκος Κοζαδίνος, Ἰωάννα Γ. Μίρμηκα, Μαρία Η. Βόλτου, Ἑλένη Κ. Στρούμτζη, Ἀσπρὸς Κόρακας, Τ. Ν. Κορώνης (20, 21).

ΒΟΥΡΛΩΝ: Γ. Κρασσοπούλου.

ΒΡΑΪΛΑΣ: Ὁρφέης Β. Καρβάζης (20).

ΒΡΑΚΕΛΙΟΥ: Ν. Α. Φανουράκης.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Παρασκευὴ Καραμάνα (20).

ΚΑΝΝΙΟΛΕΩΣ: Βερενίκη Σ. Νικολαΐδου (20).

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Στ. Θ. Χατζη-Στυλιανῶ (20), Θ. Κυριακίδης (20).

ΠΑΖΑΡΤΣΙΚΙΟΥ: Σμαράγδα Μίλτοσλου, Νίκος καὶ Μίχης Ἀπ. Νικόπουλου.

ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔΑ: Γ. Χαραμουντάνης.

ΡΑΜΛΙΟΥ: Γαβριέλλα Κ. Μανράκη.

ΣΜΥΡΝΗΣ: Γ. Η. Λομβάρδος (20).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐκόντων ὁρῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτίθησαν εἰς τὴν Κληροῖδα καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ εἰς τρεῖς: ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ Ε. ΣΟΥΛΗΣ ὁδὸς Φλυνῶν 26 ἐν Ἀθήραις, ΧΑΡΙΛΑΟΣ Σ. ΛΟΥΚΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Τριπόλει, ΘΑΝΟΣ Θ. ΠΟΥΛΥΖΟΠΟΥΛΟΣ ὁδὸς Ἑρμοῦ 40 ἐν Πάτραις, οἱ οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν ἀπὸ 1ης Μαΐου, ὁ μὲν πρῶτος δι' ἑξ μηνῶν, οἱ δὲ ἄλλοι δύο διὰ τρεῖς.

Πλεονάζουν δὲ 1, 20 διὰ τὸν προσεχῆ διαγωνισμόν. Οἱ ἀποστέλλαντες ἀνεὶ δεκαλίπτον τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὐτε οἱ ἀποστέλλαντες πεντάλιπτον ἀνεὶ δεκαλίπτον. (Ἐπαμειβόμενον ὁδομικρὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεί μὲ 5 λεπτὰ ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γράμματόσημον 20 παρὰς).

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Πλατεῖα Ὀμονοίας

Ὁδὸς Ἀδρου 8 α

Ὡραὶ ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5